

Прослава 20 година Републике Српске поново покренула питање угрожавања интегритета Босне и Херцеговине. Да ли политика коју Србија води према Републици Српској представља опасност или доноси корист?

Односи Србије и Републике Српске (РС), као и додељивање ордена председнику Србије Борису Тадићу поводом 20 година РС, за Драгана Поповића, директора Центра за практичну политику, представљају део политичког маркетинга. Очито је да су и за Милорада Додика, председника РС, као и за Бориса Тадића, председника Србије, међусобни добри односи озбиљан део политичког маркетинга и борбе за бирачко тело. Они на тај начин показују својим бирачима да Србија и РС одржавају добре односе, и то је нека врста њихове легитимације, каже Поповић за Дојче веле:

„Председнику Србије Тадићу је то пре свега легитимација да није издајник и да није све оно што му приписује десна опозиција у Србији, а Милораду Додику је то друга врста легитимације: да сарађује са једним продемократским и проевропским председником Србије. Тако да и он има неку своју врсту легитимације, како ето он није оно што је био Радован Караџић, или та екипа на власти која је била вођство Срба у то време“.

Читава манифестација око 20 година РС је заправо демонстрација финалне стратегија Београда, оцењује за Дојче веле Соња Бисерко, председница Хелсиншког одбора за људска права у Србији:

„А то је да се Република Српска трајно третира као ратни плен, што је у многим изјавама и индицирано, као на пример да је РС најмлађа српска држава, што се наравно по Дејтону тако не третира. Значи, то је просто био један скуп свих Срба у региону, лидера, председника, патријарха, свих релевантних српских достојанственика, који су отишли у РС просто да на неки начин потврде ту своју оријентацију“.

Индикативно је такође да је Милорад Додик у једној својој изјави рекао како је добио честитку од Иве Јосиповића, председника Хрватске, што је овај демантовао. То је требало да имплицира некакво хрватско саучесништво око тога да нису задовољни Босном и Херцеговином као државом, истиче Соња Бисерко.

Претпостављам да је у том односу двојице председника Милорад Додик нешто потребнији Борису Тадићу, јер на тај начин показује својим бирачима да није одустао од интереса Срба у другим државама, оцењује Драган Поповић. Многи аналитичари такав однос Србије и РС виде као опасност по интегритет БиХ, и као неку латентну претњу њеном опстанку. Међутим, све то не би требало увек посматрати само у негативном контексту, сматра Поповић:

„Просто, уместо узалудне борбе да се укидају ентитети у БиХ, можда би требало кренути са оне друге стране: да се просто ти ентитети прихвате као реалност, а да се ради на томе да што више тих функција које су неопходне за нормално функционисање једне државе пређе на ниво БиХ. У том контексту однос Србије и РС може да буде и интегришући фактор за БиХ. Ако Србија има довољно утицаја на руководство РС, и ако може да помогне да се неке функције пребаце на ниво БиХ, бар оно што је неопходно за евроатлантске интеграције БиХ, мислим да то у том смислу може да има и неку позитивну улогу“.

У политичком смислу Борис Тадић је свакако много потребнији Милораду Додику, оцењује Соња Бисерко. Заправо би се могло рећи да Додик увек има подршку онога ко води Србију, пре тога Војислава Коштунице а сада и Бориса Тадића, што само показује и неки континуитет политике према Републици Српској, каже Бисерко. Све што се дешавало поводом двадестогодишњице РС је стога само показало негативан став према држави Босни и Херцеговини, закључује Бисерко.

(Дојче веле)